

Beeld/spraak

Rudi VAN BEEK / Jozefien VAN HUFFEL

WATERSCHEI | Pastoor tussen kerkstoel en kampeerstoel is hij. Elke dag in de weer met de parochianen van Oud-Waterschei. Elke dag ook minstens even in gedachten bij de voyageurs, zijn parochianen ergens onderweg. Eens per jaar echter ligt onderweg gewoon om de hoek. Dan slaapt Remi BEIRINCKX, in eigen parochie, in zijn caravan. Dan slaapt hij net als de anderen op wielen op de parking. En hij droomt, wellicht. Van een wereld waarin hij en wij ons liefhebben moeiteloos verdelen. Tussen dichtbij en veraf, hier en onderweg.

Een trage lente

Thee & Televisie

Marcel VAN NIEUWENBORGH

Terwijl ik dit typ, tikt de regen tegen de ruiten. Het ziet ernaar uit dat de lente dit jaar op een dinsdag viel. We beleven het koudste voorjaar in veertig jaar, heeft de weerman vastgesteld.

Rue de Paris, temps de pluie heet een doek uit 1877 van de Franse impressionist Gustave Caillebotte. Ik ken geen ander werk waarin zo sterk de sfeer wordt opgeroepen van een lentebui middenin de stad.

Japanse schilders kunnen op prenten als geen ander de regen verbeelden. Vreemd genoeg vind je die regen zelden op de klassieke Chinese rollen uit dezelfde periode. Mist, jawel, en soms dreigende wolken. Niet dat het in China nooit regent. Het kan er heel hard regenen. In 1900 verdronken bij aanhoudende regen nog voetgangers in het midden van een overstroomd Peking. En de Chinese mandarijnen toonden einde de negentiende eeuw al belangstelling voor de experimenten die in de Verenigde Staten plaatsvonden, waarbij men regenwolken met kanongeschut poogde te verdrijven. Bij de jongste Olympische Spelen in Peking zette het Chinese leger straaljagers in om de regenbuien af te weren boven het Vogelneststadion.

Ik stelde trouwens vast dat de Volkschinezinnen wat de technologie van hun regenschermen betreft een grote sprong voorwaarts maakten. Ik herinner me namelijk

nog de regenschermen die je in de jaren 1970 in China als bezoeker in de handen kreeg gestopt, samen met honderd excuses dat ze de regen niet hadden kunnen tegenhouden. De paraplu's konden dat helaas evenmin. Als de sluizen van het Hemelrijk openstonden, stond je er vaak bij als een vleermuis met een functiebeperking. Het was de zogeheten *one rain umbrella*, goed voor hoogstens één buitje. Als ik vandaag ergens op een verpakking zie dat het product 'biologisch afbreekbaar' is, denk ik aan de Chinese paraplu's van weleer.

Er waren twee dingen waarvoor het marxisme-leninisme geen adequate oplossing kon aanreiken: paraplu's en de zure snoepjes die je op de vliegtuigen van CAAC, de Chinese Sabena zeg maar, kreeg. Die waren in een papiertje gewikkeld dat je manueel niet kon verwijderen en dat zelfs in je mond, met behulp van speeksel, niet afbreekbaar was. Het enige wat het cellofaan in beweging bracht, was een slok hete thee. Die kreeg je ingeschonken door de Chinese stewardessen, die met een ijzeren stoomketeltje een straal kokend water vanaf een duizelingwekkende hoogte deden neerkomen in je mok, waarin een handvol theebladeren lag. Een handeling die ze voltrokken met een blik strak gericht op de communistische eindverwachting.

Je gidsen annex bewakers waren trouwe partijmilitanten die buitenlandse talen hadden gestudeerd met behulp van de ideologisch correcte Assimil: *My Tailor is Poor*. Op ambassades werd vaak in codetaal gesproken opdat het Chinese personeel het niet zou kunnen overbrieven. Zo werd het woord 'Taiwan' vervangen door 'Corsica', eiland met een zelfde ligging als Taiwan tegenover China.

Als Belg kreeg je steevast een Franstalige gids. Ze sleepten op de lange treinreizen die ze met je in het binnenland maakten, naast picknickdozen met de zogeheten honderdjarige eieren, een schooltasje mee waarin vermoedelijk de rapporten zaten over iedere bezoeker. Om gesprekken over politiek te ontwijken, vroegen ze je of je geen mooie verzen kende. En omdat de regen tegen de met franjegordijntjes behangen treinraampjes gutste, haalde ik Prévert boven. „*Rappelle-toi Barbara / Il pleuvait sans cesse sur Brest ce jour-là.*”

Toen ik een paar dagen later in Frankfurt van het vliegtuig stapte, kocht ik een verse krant. Op de voorpagina van *Le Monde* stond dat de dichter overleden was. Hij moet zijn gestorven op het moment dat ik op de trein op weg naar Xi'an zijn verzen aanhaalde. Voorwaar, er is meer, Horatio, tussen hemel en aarde dan een fikse regenbui. ”